

Besidka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU"

ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA "PŘÍTEL LIDU"

Číslo 12

Wilber, Neb., dne 10. dubna 1902.

Ročník I.

Běla.

Pokračování

Báseň
Adolfa
Heyduka.

Tamo boty nad koleny
seřiznuty koseny,
podál trepky bez podpatků
vyhrnutým nosem.
někde vlečky sáhodlouhé
vyšívány zlatem,
někde krátké sukny, za to
v čepci rozcochatém.
Divné tváře: vážné, bílé,
z dávnézašlé doby,
knížeti však přece se nesly
posud do podoby.

Když se na ně o samotě
zadívala Běla,
zdálo se jí, jak by se jim
ústa posud chvěla;
snad že chtěly nedočkavě
v tajném nepokoji
z rámečů ven, by pohleděly
na pravnučku svoji.

Běla se jich zprvu bála,
utkvěloť jí v oku,
že jí zevšad prohlížejí
ze předu i boku,
že jí slídí každý zvláště,
ecky dohromady,
ale pozděj zvykla přece
na chodbách a vřady.

Zprvu zjevně vzpomínala
na domov a dítě,
leč že dokt r r zbíral jí
činila jen skrytě;
chvilu, týdnů počítala
za noci i ve dne,
až své drahé potěšené,
Tomka opět zhlédne.
"Kdy ho spatřím?" tázala se
v očích proudy záře."
Na to doktor: "V neděli proň
sjedem na k čáfe,
babičku s ním vezmem taky,
strpení jen mějte
malý týden, jenom nám tu
stále nevzdychajte.
vám to škodí, dítěku škodí—
tak se nesmí státi,
kojnou-li nám měnit bude,
nelze smlouvy dbáti.
Z prospěchu již nedělejte—
co pak vám tu schází?
i váš hošek doma také
bují jako mládí;
líp než při vás, milá Bělo,
dvojnásob má stravy,
viděl jsem ho, z obličejů
plál mu úsměv hravý;
nevíte snad, že pan kníže
přikázal, bych vřídne
navštívil ho na vesnici
nejmáh jednou týdně,
abych věděl, jak se daří,
zdrávil-li a jak roste—

juž konečně nedávěrn
v duši navždy skoste.
Běle oči zasálaly,
šťěstím jen jen hrály:
"Tak vy týdně jezdíte tam?
ty nebeský králi!
To jsem sotva pomyslela,
že ti páni hodní
budou s námi zacházeti
jako lidé rodní..."

sponkou radovánek."
Klonila se k pausové deerce:
"Ity malá kněž, vykvetla jsi, by můj Tomek
nekles v otročení;
hodlám tebe ošetřit,
roztomilá vřlo,
by se mi tvou náhlou smrtí
něco nezhatilo."

hloub jí hleděl v lice,
v čtyřech očech jasnilo se
rázem víc a více.
Nevědomky očarován
kol matčiny šije
ručku svojí baculatou
čilý kluček vlje,
Byla Běla potěšena,
zdravím holoubátka:
sedly, v hovor pustila se
srarostlivá matka:
"Skorem jsem už na tom byla,
že dnes nepojedu,
měl jet Vojtěch, shodli jsme se
přece ku poslední;
byla bych mu první jízdy
přála, zlá však rada:
kamene mu dobývati
na podzímku z lada,
a tu třeba lidí shánět,
všední den se hatí,
to víš, kdo si nepospěší,
dvakrát tolik platí."

Dál a dále vypravuje,
jak jsou nyní sami
a kterak jí vzpomínali
často se slzami,
jak se s Tomkem po odchodu,
jejím doma dalo
a že kluček nezastesknal
za ní dosti málo.

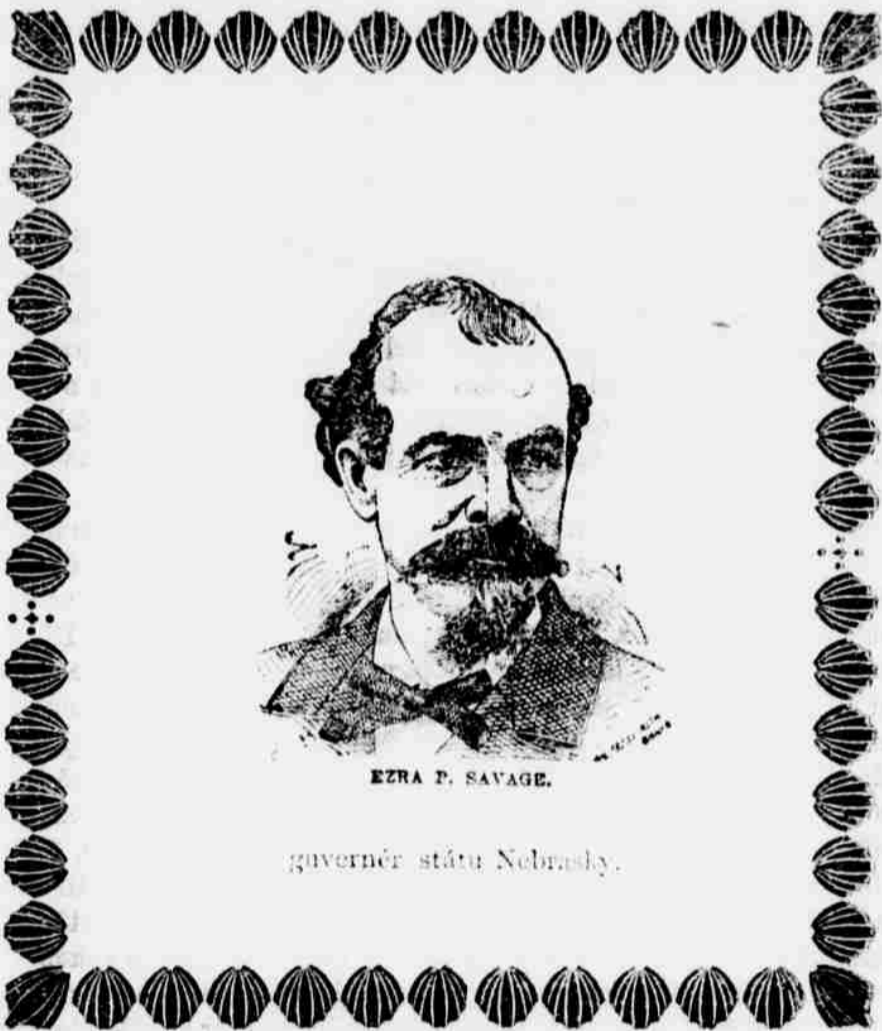
Šťastná Běla políbila
ruku svojí tehýni:
"Nu tak, zdráv je?"—"Byl-li
dříve,

dvojnásob je nyní."
"A jak spinká?"—"Jako dříve,
rychle matka praví,
má té spánek pěkně stejný,
tichý, nelekavý;
k ránu se jen plačky hodí,
rád on bumba, pane,
Baruška hned chřeje mu
mléko přichystané;
z ucháčku s tím zlatým
prostem

na obnutém kraji
nejraději malinová
ústa jeho ssají;
sám si ručkou přidržuje,
spodní rtíček špoulí,
bumbá, bumbá, spokojen
v náruči se chouli;
oddechne; pak usmívá se
ke koši se tahá,
ospale si prozpěvuje
"hahá, hahá, hahá..."

"No, a Vítěk?"—"Ten mu přejí,
ani nezapíne,
Tomáška kdy matka zru
jenom hlavu vypne.

Pokračování.

EZRA P. SAVAGE.

gubernér státu Nebraska.

Těšila se, dobře bylo,
kněžička jen kvetla,
líčka byla plna krásy,
očka plna světla;
řekla jí k Tomíkovi:

"Můj hoch hezčí přece,
třeba v prostém ukryt plátnu
a ta v kmentu," vece,
"ale když tak na mne hledí,
když se k šadru tuří,
ani nevím, že je cizí,
že mne s ní jen skulí;
že jí skulí zlatým pontem,
jehož každý článek
místo útrap leskne se mi

V podjesení za neděle,
za slunečka zjevu,
přijel Tomek na kočárě
k matce na návštěvu;
babička s ním zavítala
oděla ho šličeně,
úrazu by cestou nezval,
dubna ustavičeně.

Do komnaty přinesli
klíček, toužil zpátky,
nechal matka Helenu—
nepoznával matky:
teprv když ho k sešle zvele